

๑. ละเมิดเป็นบ่อแห่งหนี้

- เป็นการกระทำที่ล่วงสิทธิผิดหน้าที่จนก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่นอันเป็นความรับผิดชอบทางแพ่งประเภทหนึ่งซึ่งแต่เดิมเรียกว่า “การประทุษร้ายทางแพ่ง”
- จนมีการใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จึงเรียกว่า “ละเมิด” โดยหนี้อันเป็นความรับผิดชอบในทางแพ่งนี้เกิดได้โดย
- “นิติกรรม” และ “นิติเหตุ”

๑

- ดั่งที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๕ บัญญัติไว้ซึ่งได้แก่นิติกรรม ฝ่ายเดียวและนิติกรรมสองฝ่าย
- หรือที่เรียกว่าสัญญาตามลักษณะทั่วไปใน บรรพ ๒ ลักษณะ ๒ หรือเอกเทศสัญญา ตามบรรพ ๓ เป็นต้น

๒

นิติเหตุ

- ส่วนหนึ่งในทางนิติเหตุเป็นหน้าที่ผู้กระทำมิได้สมัครใจ ก่อให้เกิดนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลแต่เกิดขึ้นโดย กฎหมายบังคับ คือ
- ละเมิด
- จัดการงานนอกสั่ง
- ล่ามมิควร ได้ซึ่งบัญญัติไว้ในบรรพ ๒ เช่นเดียวกัน ทรัพย์สิ้นครอบครองและมรดกตามบรรพ ๔, ๕, ๖ รวม ตลอดทั้งนี้ภาษีอากรการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตาม กฎหมายอื่น เป็นต้น

๓

๒. ละเมิดต่างกับความรับผิดทางอาญา

- ละเมิดต่างกับความรับผิดทางอาญามีข้อแตกต่างที่สำคัญ
- ๑. กฎหมายอาญาเป็นกฎหมายมหาชนมีวัตถุประสงค์คุ้มครองความปลอดภัยของมวลมนุษย์
- ส่วนละเมิดเป็นกฎหมายเอกชน ป้องกันสิทธิของเอกชน

๔

- ๒. ความรับผิดทางอาญาต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้โดยแจ้งชัด
- แต่ละเมิดไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะเจาะจง

๕

- ๓. โทษในทางอาญามุ่งในทางป้องกัน
- และปราบปรามส่วนละเมิดมุ่งในทางเยียวยาให้ผู้เสียหายกลับคืนสภาพเดิม

๖

- ๔. เพราะความผิดทางอาญาถือว่าเสียหายต่อรัฐ โดยหลักจึงให้พนักงานอัยการเป็นผู้ฟ้องร้องแทนรัฐ
- แต่ละเมิดผู้ได้รับความเสียหายเป็นผู้ฟ้องเองโดยตรง

๗

- ๕. การตีความกฎหมายทางอาญา
เคร่งครัดกว่าทางแพ่งมากทางแพ่ง
ถึงขนาดให้ศาลตีความ โดยใช้
มาตรา ๔

๘

- ๖. ความผิดทางอาญาหลักใหญ่ค่านึงถึง
เจตนา
- แต่ละเมิดมิได้ถึงกับมีเจตนาแบบทางอาญา
- เพียงแต่กระทำโดยจงใจหรือประมาท
เลินเล่อเท่านั้น

๙

- ๗. เจตนาในทางอาญาก็ไม่ตรงกับจิตใจ
ในทางแพ่งเจตนา
- ๘. ความผิดทางอาญามุ่งลงโทษผู้กระทำ
ผิด

๑๐

- หากผู้กระทำผิดตายลงสิทธินำคดีอาญามา
ฟ้องก็ระงับ แต่ละเมิดทายาทยังต้องรับผิดชอบ
อยู่
- ๕. บางครั้งการกระทำผิดอาญาก็จะได้รับการ
ยกเว้นโทษหรือลงโทษสถานเบาแต่ในทาง
แพ่งไม่ได้รับลดหย่อน

๑๑

- ๑๐. ความยินยอมอาจไม่เป็นข้อแก้ตัว
ในทางอาญาแต่อาจไม่เป็นละเมิด
- การกระทำในครั้งเดียวกันอาจเป็น
ความผิดทั้งทางอาญาและละเมิดได้

๑๒

- เช่น การทำร้ายร่างกายนอกจากจะทำ
ผิดทางอาญาฐานทำร้ายร่างกายแล้ว
- ผู้กระทำยังต้องรับผิดทางแพ่งฐาน
ละเมิดต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน
ด้วย

๑๓

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๐๔๒/๒๕๖๐

➤ แพทย์ร่วมกันตรวจและไม่พบความผิดปกติ

- จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันตรวจวินิจฉัยการตั้งครรภ์ไม่พบความผิดปกติของทารกที่ ๒ และไม่ได้แจ้งทารกที่ ๑ทราบ
- ซึ่งการไม่แจ้งข้อมูลดังกล่าวนั้นเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออันเป็นการละเมิดต่อทารกที่

๑

๑๔

- แต่อย่างไรก็ดี เมื่อแพทย์ทำการตรวจและไม่พบความผิดปกติ นั้น ถือว่าเด็กมีความสมบูรณ์และไม่ได้เกิดความเสียหายแก่ทารกที่ ๑
- และการที่เด็กพิการนั้น ไม่ใช่ความผิดของแพทย์ เพราะเด็กอยู่ในครรภ์มารดา

๑๕

- ศาลวินิจฉัยว่า แพทย์ไม่ได้กระทำละเมิดต่อ โจทก์ที่ ๒ และ โจทก์ที่ ๑ ทำให้ไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหาย

๑๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๐๘/๒๕๖๒

➤ แพทย์แจ้งข้อมูลการรักษาครบถ้วน คนไข้ยินยอม ไม่เป็นละเมิด

- จำเลยที่ ๒ แจ้งข้อมูลและทางเลือกในการรักษาภาวะเนื้องอกที่มดลูกตามมาตรฐานของการรักษาให้แก่โจทก์โดยถูกต้อง
- ก่อนที่โจทก์จะตัดสินใจให้ความยินยอมในการรักษาด้วยวิธีดังกล่าว

๑๗

- ถือว่าการที่จำเลยที่ ๒ ตัดมรดกของโจทก์ ออกตามความยินยอมให้การรักษาของ โจทก์นั้น ไม่เป็นการละเมิดต่อโจทก์
- กรณีนี้ศาลตัดสินว่าความยินยอมได้ทำ ถูกต้องมีการทำเป็นลายลักษณ์ ทำให้การ กระทำของแพทย์ไม่เป็นละเมิด

๑๘

- แต่มีข้อน่าคิดคือ ถ้าแพทย์ไม่ขอความยินยอม หรือที่กักเอาเองว่าคนไข้ น่าจะยินยอมจะ เป็นละเมิดหรือไม่
- ข้อสำคัญของแพทย์ในกรณีที่ไม่ได้รับความ ยินยอมคือ แพทย์จะต้องรักษาคนไข้บน พื้นฐานของมาตรฐานของวิชาชีพ คำว่า มาตรฐานวิชาชีพ

๑๙

- เช่น โรคนี้มีกระบวนการรักษาจะต้องมีวิธีการ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ขั้นตอนและจะต้องเป็นไปตามมาตรฐานของวิชาชีพ
- ถ้าขั้นตอนการรักษาไม่เป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพแล้ว ก็ถือว่าวิธีการรักษาต่ำกว่าปกติ

๒๐

- ถ้าเกิดความเสียหายขึ้นมาแพทย์อาจจะต้องรับผิดชอบ เพราะถือว่าการไม่รักษาตามขั้นตอนของวิชาชีพของหมอในการรักษาโรคนั้นคือความประมาทเลินเล่อของแพทย์

๒๑

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๐๕๒/๒๕๕๒

- ความยินยอมของโจทก์ที่ให้จำเลยที่ ๓ ทำการรักษา แม้เป็นการแสดงออกให้จำเลยที่ ๓ กระทำต่อร่างกายของโจทก์ก็ตาม

๒๒

- แต่หากการรักษานั้นไม่ได้เป็นไปตามมาตรฐานแห่งวิชาชีพแพทย์ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ร่างกายของโจทก์
- ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ ๓ อันเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์

๒๓

- จำเลยที่ ๓ ก็ต้องรับผิดชอบโจทก์

๒๔

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๗๕๗/๒๕๖๐

➤ เด็กยินยอมให้กระทำชำเรา ขัดต่อ
กม.อาญา เป็นละเมิด

- จำเลยฎีกาในคดีส่วนแพ่งว่า เมื่อผู้เสียหายยินยอมให้จำเลยกระทำชำเรา จึงไม่เป็นละเมิด
- จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายนั้น

๒๕

- ตาม ป.อ. มาตรา ๒๗๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุ ยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาหรือสามี ของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ ตาม ต้องระวางโทษ...”

๒๖

- แสดงว่า กฎหมายคุ้มครองเด็กอายุน้อยเป็น กรณีพิเศษ โดยไม่ให้ความสำคัญแก่ความ ยินยอมของเด็ก
- ดังนั้น มีผู้เสียหายยินยอม การกระทำของ จำเลยก็ยังเป็นละเมิด ตาม ป.พ.พ.มาตรา ๔๒๐ (เทียบพ.ร.บ.๓๕๕๔/๒๕๖๑)

๒๗

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๒๕๔/๒๕๕๖

- โจทก์ที่ ๑ เป็นผู้ก่อเหตุทำชกต่อยขึ้นก่อน เมื่อ ว. เข้าร่วมในการทำทายเป็นเหตุชกต่อยต่อสู้กัน จึงเท่ากับทั้งสองฝ่ายยินยอมเข้าเสี่ยงภัยจากการทะเลาะวิวาท ซึ่งหากเหตุการณ์ดำเนินไปเพียงเท่านี้ การกระทำของทั้งสองฝ่ายย่อมไม่ก่อให้เกิดความรับผิดชอบละเมิด แต่เมื่อจำเลยที่ ๑ ใช้มีดดาบเป็นอาวุธ ทำร้ายโจทก์ที่ ๑ กรณีจึงต้องถือว่าเป็นเหตุการณ์เกินเลยไปกว่าโจทก์ที่ ๑ ได้สมควรใจ เข้าเสี่ยงภัยกับ ว. เหตุนี้การที่จำเลยที่ ๑ ทำร้ายร่างกายโจทก์ที่ ๑ ด้วยอาวุธมีดดาบให้ได้รับอันตรายแก่กาย จึงเป็นการกระทำโดยผิดกฎหมาย

๒๘

๓. ละเมิดต่างกับสัญญา

- มีข้อแตกต่างที่เป็นหลักใหญ่ๆ ๓ ข้อ
- ๑. สัญญาหนีจากข้อตกลง แต่ละเมิดเกิดหนีโดยกฎหมายบังคับ
- ๒. สัญญาโดยหลักแล้วเป็นหน้าที่ที่ทั้งสองฝ่ายจะต้องปฏิบัติต่อกัน โดยเฉพาะ

๒๙

๓.ละเมิดต่างกับสัญญา

- มีข้อแตกต่างที่เป็นหลักใหญ่ๆ ๓ ข้อ
- ๑.สัญญาหนีจากข้อตกลง แต่ละเมิดเกิดขึ้นโดยกฎหมายบังคับ
- ๒.สัญญาโดยหลักแล้วเป็นหน้าที่ที่ทั้งสองฝ่ายจะต้องปฏิบัติต่อกัน โดยเฉพาะ

๓๐

- ๓.ละเมิดเป็นบ่อเกิดแห่งหนี้ ส่วนความรับผิดชอบตามสัญญาเป็นผลแห่งหนี้
- ๔.แตกต่างในเรื่องความสามารถของบุคคล การทำสัญญาอาจถูกจำกัดตามสถานะและความสามารถของบุคคล

๓๑

- ๕. ต่างกันในเรื่องหน้าที่นำสืบ ในคดีละเมิดผู้เสียหายต้องพิสูจน์ว่าผู้ทำละเมิดได้ทำโดยจงใจหรือประมาณเลินเล่อให้เขาเสียหาย โดยผิดกฎหมาย จึงบังคับให้เขาใช้ค่าสินไหมทดแทนได้

๓๒

- ส่วนสัญญาเมื่อฟังได้ว่าลูกหนี้มีพันธะต่อเจ้าหนี้ตามสัญญาแล้ว ลูกหนี้ต้องพิสูจน์ว่าได้ชำระหนี้หรือปฏิบัติตามสัญญาครบถ้วนแล้ว

๓๓

- ๖. ข้อจำกัดในเรื่องค่าเสียหาย สัญญาบางประเภท รับชน ถ้าฟ้องรับชน จำกัดความรับผิด
- แต่ฟ้องละเมิดไม่จำกัด

๓๔

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๕๘/๒๕๖๑

➤ การกระทำผิดสัญญาจ้าง

- โจทก์ฟ้องว่าได้มอบหมายให้จำเลยที่ ๑ ฟ้องคดีล้มละลาย แต่จำเลยที่ ๑ ไม่ดำเนินการ กลับรายงานเท็จต่อ โจทก์

๓๕

- จึงทำให้ โจทก์หลงเชื่อว่ามี การฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ผิดสัญญาจ้าง และละเมิดต่อ โจทก์
- ซึ่งคดีนี้เป็นคดีล้มละลายมีกระบวนการพิจารณาที่แตกต่างกันไปจากการบังคับคดีแพ่งทั่วไป

๓๖

- เพราะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนลูกหนี้
- จึงอาจทำให้ โจทก์มี โอกาสที่จะได้รับชำระหนี้
- ดังนั้นจึงทำให้ โจทก์ได้รับความเสียหายและเป็นการละเมิดต่อ โจทก์

๓๖

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๘๑๔/๒๕๒๕

➤ ยกของผิดไปให้คนอื่น เป็นละเมิด

- โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๒ ลูกจ้างจำเลยที่ ๑ ผู้ขนส่งคนโดยสาร ได้ยกสิ่งของของโจทก์ให้แก่ผู้อื่นไปโดยไม่ระมัดระวัง

๓๖

- จึงเป็นละเมิดแม้ทั้งสองฝ่ายจะเข้าผูกพันกัน โดยสัญญารับขน
- แต่การผิดสัญญานั้นเป็นเรื่องที่จำเลยจะต้องปฏิบัติในส่วนที่

๓๗

เกี่ยวกับละเมิดอยู่ด้วย จึงอาจต้องรับผิดชอบ
ทั้งสัญญาและละเมิดพร้อมๆกัน

- ดังนั้น การที่โจทก์ฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบ
ในมูลละเมิดจึงไม่ขัดต่อเจตนารมณ์ของ
กฎหมาย

๓๕

- ฎีกาเรื่องนี้ โจทก์ได้กล่าวในคำฟ้องว่า
จำเลยผิดสัญญาเรื่องรับขนและเป็น
การทำละเมิดต่อ โจทย์

๔๐

- แม้ความเสียหายที่โจทก์ได้รับจะเกินกว่าความรับผิดชอบของจำเลยที่มีต่อโจทก์ตามสัญญา रखนแต่จำเลยก็ต้องรับผิดชอบตามความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อโจทก์ในฐานะละเมิด

๔๑

๔. เป็นทั้งละเมิดและผิดสัญญา

- กรณีดังกล่าวข้างต้นเป็นข้อแตกต่างในระหว่างละเมิดกับสัญญา แต่มีบางกรณีที่คู่สัญญาอาจมีการกระทำผิดสัญญาและเป็นละเมิดในขณะเดียวกัน เช่น ตามสัญญาจ้างแรงงาน

๔๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๒๘๑/๒๕๕๐

➤ **ครบกำหนดเวลาเช่า→ไม่คืนห้อง เป็น
ละเมิด เพราะผิดสัญญา**

- สัญญาเช่าครบกำหนดเวลาเช่าตามที่ได้ตกลงไว้สัญญาเช่าย่อมระงับลง โดยมีพักต้องบอกกล่าวก่อน
- การที่จำเลยไม่ยอมส่งคืนอาคารที่เช่า เป็นการผิดสัญญาเช่าและละเมิด

๔๓

- โจทก์ยอมมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายทั้งฐานผิดสัญญาและฐานละเมิด
- เพียงแต่เมื่อใช้สิทธิเรียกเอาเบี้ยปรับฐานผิดสัญญาแล้ว

๔๔

- โจรทักไม้อาจใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนฐานละเมิดได้
- เพราะเป็นค่าเสียหายมูลกรณีเดียวกัน

๔๕

๕. การกระทำที่เป็นละเมิด

- มาตรา ๔๒๐ “ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมาย ให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สิน หรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น”

๔๖

๖. ผู้ใดทำต่อผู้อื่น โดยผิดกฎหมาย

- ก. ผู้ใดทำต่อบุคคลอื่น โดยผิดกฎหมาย แยกอธิบายได้ ดังนี้

๔๓

๗. ผู้ใด

- ๑. “ผู้ใด” หมายถึงผู้ละเมิด จะเป็น
- บุคคลธรรมดาหรือ
- นิติบุคคลก็ได้ บุคคลธรรมดาไม่ว่าจะเป็นผู้เยาว์ คนวิกลจริต คนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ บุคคลล้มละลายย่อมเป็นผู้ทำละเมิดได้ทั้งสิ้น

๔๔

- กรณีนิติบุคคล ความประสงค์ของนิติบุคคลต้องอาศัยการแสดงออกของผู้แทนของนิติบุคคลตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๐

๔๘

- เพราะฉะนั้นการกระทำของผู้แทนนิติบุคคลภายในขอบวัตถุประสงค์ของนิติบุคคลหากเป็นละเมิด ถือว่าผู้แทนนิติบุคคลเป็นผู้ทำละเมิด โดยตรง

๕๐

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๓๕ / ๒๕๖๗

- จำเลยที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการอยู่ในฐานะ ผู้แทนบริษัทจำเลยที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๗๐ วรรคหนึ่ง การมีเสียไว้ในครอบครองและดูแลรักษา ก็เพื่อใช้ในกิจการตามวัตถุประสงค์ของจำเลยที่ ๑ ซึ่งแสดงออกโดยจำเลยที่ ๒ ตามมาตรา ๗๐ วรรคสอง และเหตุเกิดขึ้นที่สวนสัตว์ อันเป็นกิจการจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีพนักงานของจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ดูแลเสีย โดยจำเลยที่ ๒ มิได้เข้าไปเกี่ยวข้องในฐานะผู้รับเลี้ยงเสีย จำเลยที่ ๒ คงมีความเกี่ยวข้องในฐานะผู้แทนของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นเพียงตัวแทนของจำเลยที่ ๑ ตามมาตรา ๑๖๖๗ มิได้เลี้ยงหรือดูแลเสียโดยตรง เช่นนี้ถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ดูแลสัตว์หรือรับเลี้ยงรับรักษาสัตว์ไว้ตามมาตรา ๔๓๓ จำเลยที่ ๒ ไม่ต้องรับผิดชอบจากเสียหลุดจากกรงเข้ากัด โจรที่ ได้รับบาดเจ็บตามฟ้อง

๕๑

- ใช้คนที่ไม่รู้ชื่อเท็จจริงหรือพฤติการณ์แห่งการกระทำ ความผิด ก็ถือว่าผู้ใช้เป็นผู้ทำละเมิด โดยตรง

๕๒

- สัตว์ไม่ได้เป็นผู้ทำละเมิด แต่
เจ้าของ
- คนยุสัตว์ เป็นคนทำละเมิด

๕๓

๘. ทำ

- ๒. “ทำ” การกระทำ หรือ “ทำ”
หมายถึงอิริยาบถของผู้ทำละเมิด มี
การเคลื่อนไหวในร่างกายโดย
รู้สึกตัว เรียกว่าโดยจิตบังคับ เช่น
การยกไม้ตี ตบ ขับรถ

๕๔

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๗/๒๕๖๗

➤ ละเมิด ค่าสินไหมทดแทน มาตรา ๔๒๐, ๔๓๘

- จำเลยรื้อรั้วกำแพงที่พิพาทซึ่งเป็นสาธารณูปโภคของ โครงการ จัดสรรที่ดินของโจทก์ จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ แม้จำเลย โอนที่ดิน โฉนดเลขที่ ๖๑๗๐ , ๖๑๗๑ ซึ่งเป็นที่ตั้งของรั้วกำแพงที่พิพาท ไปให้แก่ผู้อื่น ก่อนที่โจทก์จะฟ้องเป็นคดีนี้
- แม้ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยกระทำละเมิดต่อโจทก์ แต่ความเสียหายที่โจทก์ได้รับมีมากน้อยเพียงใด โจทก์ต้องมีภาระในการพิสูจน์ โจทก์เป็นเพียงเจ้าของโครงการจัดสรรที่ดินที่มีหน้าที่ต้องบำรุงรักษารั้วกำแพง

๕๕

สาธารณูปโภคเพื่อประโยชน์ของผู้ที่พักอาศัยในหมู่บ้านที่โจทก์จัดสรร โจทก์มิใช่เป็นผู้ที่ใช้ประโยชน์จากรั้วกำแพงที่พิพาทโดยตรง เมื่อโจทก์มิได้นำสืบถึงความเสียหาย โดยตรงที่โจทก์ต้องรับผิดชอบต่อผู้ที่พักอาศัยในหมู่บ้านอื่นเกิดจากการกระทำละเมิดของจำเลย เมื่อศาลพิพากษาให้จำเลยก่อสร้างรั้วกำแพงที่พิพาทซึ่งมีความยาว ๕ เมตร ที่ทำเป็นประตูช่องเข้าออกอันเป็นการบังคับให้จำเลยชำระหนี้ด้วยการกระทำแล้วแม้ศาลอาจใช้ดุลพินิจกำหนดค่าเสียหายได้เองดังที่โจทก์แก้ฎีกา แต่ศาลฎีกาเห็นสมควร ใช้ดุลพินิจไม่กำหนดค่าเสียหายให้แก่โจทก์

๕๖

- เดินสะดุดของแตกเสียหาย มิใช่การเคลื่อนไหวนៃของร่างกายที่บุคคลผู้นั้นไม่มีความรู้สึกหรือจิตใจบังคับให้กระทำ
- เช่น การละเมอ คนเพื่อไข้ หรือคนเป็นลมบ้าหมู

๕๓

- ทารกเคลื่อนไหวนไม่มีการกระทำ
- คนบ้าจี้ หรือกระตุก ไม่มีการกระทำ

๕๔

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๗๔๓/๒๕๔๔

➤ ปัญญาอ่อน ไม่รู้ว่าการตัดต้นไม้ผิดกฎหมาย ขาดเจตนา

- จำเลยปฏิเสธตลอดมาว่า จำเลยมีความพิการทางสมอง ไม่อาจรู้ได้ว่าการกระทำของตนเป็นความผิด

๕๘

- ดังนั้น ปัญหาว่า จำเลยกระทำความผิดในขณะที่สามารถรู้ผิดชอบหรือไม่ สามารถบังคับตนเองได้ เพราะมีจิตบกพร่องหรือไม่ นั้น

๖๐

- ศาลต้องตรวจสอบอย่างละเอียดว่า จำเลยกระทำโดยเจตนา
- ซึ่งได้แก่กระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำ อันเป็นเหตุให้จำเลยต้องรับผิดชอบในทางอาญาตาม ปอ. มาตรา ๕๘ หรือไม่ด้วย

๖๑

- เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยเป็นบุคคลปัญญาอ่อนถึงขนาดไม่อาจรู้ได้ว่าการตัดต้นไม้เป็นผิดกฎหมาย
- กรณีจึงมิใช่จำเลยกระทำผิดในขณะที่สามารถรู้ผิดชอบเพราะมีจิตบกพร่องตาม ปอ. มาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง เท่านั้น

๖๒

งคเวีน หรือละเวีน

ต้องไม่เคลื่อนไหวร่างกาย

- งคเวีน
- มีหน้าที่ที่จะต้องกระทำเพื่อป้องกันผลร้ายซึ่งเป็นหน้าที่เฉพาะเจาะจง
- หน้าที่โดยตรง
- บิดา มารดา
- คนดูแลสระน้ำ
- หน้าที่คุ้มครองพยาน ป้องกันไม่ให้พยานเสียชีวิต ไม่ทำเป็นงคเวีน

๖๕

ละเวีน

- ไม่เคลื่อนไหวร่างกาย
- ไม่ทำหน้าที่ทั่วไป
- มีหน้าที่จับกุม แต่ไม่จับกุม
- ทุจริต ไม่ทำหน้าที่
- เป็นละเวีน

๖๖

คำพิพากษาศาลฎีกา ๗๒๕๒ / ๒๕๔๓

- มาตรฐานของความปลอดภัยในการจัดตั้งสระว่ายน้ำจะต้องมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยและอุปกรณ์ในการช่วยชีวิต จำเลยเป็นเจ้าของสระว่ายน้ำเปิดให้บริการแก่บุคคลทั่วไปโดยเก็บค่าบริการจากผู้มาใช้บริการก็ต้องยึดถือตามมาตรฐานนั้นด้วย ยิ่งก่อนหน้านี้ก็มีผู้มาใช้บริการจมน้ำในสระว่ายน้ำของจำเลยมาแล้วจำเลยยิ่งควรต้องเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยให้มากขึ้น แต่จำเลยมิได้ปรับปรุง

๖๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๔๕๓/๒๕๔๓

- พระราชบัญญัติอาคารชุด ต้องการให้เจ้าของกรรมสิทธิ์ในห้องชุดอันเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคล

๖๔

- ทรัพย์ส่วนกลางถือว่าเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมระหว่างเจ้าของห้องชุดซึ่งมีไว้เพื่อใช้หรือเพื่อประโยชน์ร่วมกันทั้งกฎหมายและข้อบังคับของนิติบุคคล

๖๘

- อาคารชุดล้วนกำหนดให้เป็นหน้าที่ของนิติบุคคลอาคารชุดจำเลยที่ ๑ ต้องดูแลรักษาทรัพย์สินส่วนกลางของอาคารชุด
- เมื่อสาเหตุที่น้ำท่วมห้องชุดของ โจทก์เพราะน้ำฝนเอ่อล้นจากท่อน้ำภายในอาคารชุดเนื่องจากท่อรวมรับน้ำอุด

๓๐

- ซึ่งจำเลยที่ ๑ มีหน้าที่ดูแลให้ทอระบายน้ำดังกล่าวระบายน้ำได้ตลอดเวลา
- แม้โจทก์มิได้นำสืบว่าเหตุใดท่อน้ำจึงอุดตัน

๓๑

- และจำเลยที่ ๑ ได้กระทำอย่างไรกับสิ่งอุดตันนั้นหรือบริเวณที่อุดตันนั้นไม่อาจตรวจพบได้โดยง่าย ก็ถือได้ว่าเป็นการกระทำละเมิดของจำเลยที่ ๑ แล้ว

๓๒

- เพราะจำเลยที่ ๑ ได้เก็บเงินค่าดูแลรักษาทรัพย์สินส่วนกลาง แล้วว่าจ้างบริษัทเอกชนที่มีอาชีพในการบริหารอาคารชุดมาทำหน้าที่แทน

๓๓

- เมื่อบริษัทดังกล่าวละเว้นหน้าที่โดยประมาท เลินเล่อปล่อยให้ท่อระบายน้ำอุดตันจนน้ำท่วมห้องชุดของ โจทก์เช่นนี้ย่อมเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์

๓๔

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๒๒๐/๒๕๔๓

- คดีที่โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษตัดค่าจ้าง และให้คืนเงินค่าจ้างที่ถูกตัดไป โดยศาลฎีกาได้พิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ไม่ได้ฟ้องเรียกค่าจ้างหรือสินจ้างจากการทำงานตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 (8)(9) ซึ่งไม่มีอายุความที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะ ดังนั้น คดีนี้จึงมีอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 193/30.

๓๕

- พ.ร.บ.อาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ วรรคสอง บัญญัติว่า “ทรัพย์สินส่วนบุคคล” หมายความว่า ห้องชุดและหมายความรวมถึงสิ่งปลูกสร้าง

๓๖

- หรือที่ดินที่จัดไว้ให้เป็นของเจ้าของห้องชุดแต่ละราย
- วรรคสาม บัญญัติว่า “ห้องชุด” หมายความว่า ส่วนของอาคารชุดที่แยกการถือกรรมสิทธิ์

๓๓

- ออกได้เป็นส่วนเฉพาะของแต่ละบุคคล
- และวรรคสี่ บัญญัติว่า “ทรัพย์ส่วนกลาง” หมายความว่า ส่วนของอาคารชุดที่มีใช้ห้องชุด ที่ดินที่ตั้งอาคารชุด หรือทรัพย์อื่น

๓๔

- ที่มีไว้เพื่อใช้หรือเพื่อประโยชน์ร่วมกัน
สำหรับเจ้าของร่วม ส่วนการจัดการทรัพย์สิน
ส่วนกลางต้องเป็นไปตาม พ.ร.บ.ชุด พ.ศ.
๒๕๒๒

๓๕

- มาตรา ๑๗, ๓๓, ๓๖ และ ๓๗ กล่าวคือ
ต้องมีนิติบุคคลอาคารชุดซึ่งมีฐานะเป็นนิติ
บุคคล
- มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการและดูแลรักษา

๓๖

- ทรัพย์สินส่วนกลางของอาคารชุดตามมติของ
เจ้าของร่วมภายใต้บังคับแห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว
และข้อบังคับ

๘๑

- โดยมีผู้จัดการหรือคณะกรรมการเป็น
ผู้บริหารจัดการทรัพย์สินส่วนกลาง จะเห็นได้ว่า
ตามบทบัญญัติและข้อบังคับดังกล่าว

๘๒

- นิติบุคคลอาคารชุด ไม่มีหน้าที่รักษาทรัพย์
ส่วนบุคคลแต่ประการใด ตามทางนำสืบของ
โจทก์ได้ความเพียงว่า

๔๓

- พนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยที่ ๑
มิได้ใช้ความระมัดระวังดูแลตรวจตราอาคาร
ชุดทุกชั้น โดยใกล้ชิด

๔๔

- จึงเป็นเหตุให้คนร้ายเข้าไปในห้องชุดหลักทรัพย์ของโจทก์ไปนั้น
- ในกรณีเช่นนี้ตามกฎหมายลักษณะละเมิดห้ามมีบทมาตราใดบัญญัติไว้ว่าเป็นละเมิดเสมอไป

๘๕

- เพราะการละเมิดนั้นต้องเป็นการประทุษกรรมกระทำต่อบุคคลอื่น โดยผิดกฎหมายหรือละเว้นไม่กระทำในสิ่งที่กฎหมายบัญญัติให้กระทำ

๘๖

- หรือที่ตนมีหน้าที่ตามกฎหมายจะต้องกระทำ โดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ การละเว้นไม่กระทำในสิ่งที่กฎหมายไม่ได้บัญญัติให้กระทำหรือตนไม่มีหน้าที่

๘๖

- ตามกฎหมายที่จะต้องกระทำหาเป็นการละเมิดไม่
- ดังนี้ การที่พนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยที่ ๑ มิได้ใช้ความระมัดระวังเป็นเหตุให้คนร้ายลักทรัพย์ของโจทก์นั้น

๘๗

- จะถือว่าเกิดจากการที่จำเลยที่ ๑ งดเว้นหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่นั้นไม่ได้
- จำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ฐานละเมิด

๘๕

- ฎีกานี้เป็นตัวอย่างที่แยกให้เห็นว่าหน้าที่ตามกฎหมายนั้นจำกัดตาม พ.ร.บ.อาคารชุดนิติบุคคลมีหน้าที่ดูแลทรัพย์สินส่วนกลางเท่านั้น
- ไม่ได้มีหน้าที่ที่ดูแลทรัพย์สินส่วนบุคคลคือทรัพย์สินในห้องของผู้อยู่อาศัยในอาคารชุด

๘๐

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๐๑๗/๒๕๕๗

➤ เจ้าของโครงการคอนโดไม่มีหน้าที่ดูแล
ทรัพย์สินผู้เช่า → รถหาย → ไม่ต้องรับผิดชอบ

- จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นเจ้าของโครงการที่รถซึ่งโจทก์รับประกันภัยสูญหาย จะต้องรับผิดชอบเมื่อจำเลยที่ ๔ ทำต่อบุคคลอื่น

๕๑

- อันเป็นการกระทำละเมิดตาม มาตรา ๔๒๐ ที่ว่าทำต่อบุคคลอื่น ซึ่งรวมถึงการงดเว้นไม่กระทำกรณีสมีหน้าที่ต้องกระทำด้วย

๕๒

- เจ้าของโครงการ ไม่ได้มีหน้าที่ตามสัญญาที่จะต้องรักษาความปลอดภัยแก่ทรัพย์สินของผู้เช่าในโครงการ
- ผู้ให้เช่ามีหน้าที่ต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหาย สูญหายแก่ทรัพย์สินของผู้เช่า

๕๓

• สำหรับหน้าที่ตามกฎหมายเช่าทรัพย์สิน มาตรา ๕๔๖ ถึงมาตรา ๕๕๑ ก็ไม่ได้บัญญัติให้ผู้ให้เช่ามีหน้าที่ต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหายอันเกิดแก่ทรัพย์สินของผู้เช่า

๕๔

- ดังนั้น เมื่อจำเลยที่ ๔ ไม่มีหน้าที่ดังกล่าว ย่อมไม่อาจถือได้ว่าจำเลยที่ ๔ ผู้ให้เช่า ประมาทเลินเล่อทำต่อผู้เช่าห้องในโครงการจำเลยที่ ๔

๕๕

- จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เช่ารวมทั้งโจทก์ผู้รับประกันภัย
- โจทก์ไม่อาจรับช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัยมาฟ้องจำเลยที่ ๔ ได้

๕๖

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๐๑๗/๒๕๕๗

- นี้ ที่ว่า “หน้าที่เกิดจากความสัมพันธ์” หมายถึงความสัมพันธ์อันเกิดจากการกระทำครั้งก่อนของตนนั่นเอง

๕๗

๑๐. หน้าที่เกิดจากกฎหมายบัญญัติ

- ก. หน้าที่ที่เกิดจากกฎหมายบัญญัติ ต้องมีกฎหมายบัญญัติกำหนดหน้าที่ของบุคคลไว้ให้กระทำ แล้วไปละเว้นหรืองดเว้นจนเกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น ผู้ที่ละเว้นหรืองดเว้นต้องรับผิดชอบ

๕๘

๑๑. ตัวอย่างกฎหมายที่กำหนดหน้าที่

- (๑) ครอบครัว บิดามารดาจำต้องเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์หรือบุตรที่บรรลุนิติภาวะแต่ทุพพลภาพ และหาเลี้ยงตนเองไม่ได้ (มาตรา ๑๕๖๔) บุตรจำต้องอุปการะเลี้ยงดูบิดามารดา (มาตรา ๑๕๖๓) สามีภริยามีหน้าที่ต้องช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูกัน (มาตรา ๑๔๖๑ วรรคสอง)

๕๕

- (๒) เทศบาล กรุงเทพมหานคร กรมทางหลวงมีหน้าที่ดูแลบำรุงทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ ในเขตรับผิดชอบตาม พรบ. เทศบาล พ.ศ. ๒๔๕๖ พรบ. ระเบียบบริหารกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๘ และ พรบ.ทางหลวงแผ่นดิน

๑๐๐

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๓๘๔/๒๕๖๐

➤ ฟ้องละเมิดหน่วยงานของรัฐ

- เป็นคดีที่ตำรวจขับบิกไบค์ชนหมอบนทางม้าลายเสียชีวิต
- โดยฟ้องสำนักงานตำรวจแห่งชาติละเมิดและฟ้องกรุงเทพมหานครว่ามีส่วนในการทำให้หมอบุญกรถชน

๑๐๑

- เพราะว่าทางม้าลายอยู่ในความดูแลของกรุงเทพมหานคร
- "ไม่ติดไฟ" ไม่มีสัญญาณที่จะเตือนทั้งรถที่กำลังวิ่งอยู่บนถนน และสำหรับคนที่จะเดินข้ามทางม้าลาย

๑๐๒

- ในส่วนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติต้องพิจารณาว่าตำรวจได้ฉ้อราษฎร์ไปปฏิบัติหน้าที่หรือธุระส่วนตัว
- เพราะถ้าไปปฏิบัติหน้าที่สำนักก็ควรรับผิดชอบแต่ข้อเท็จจริงกล่าวต่อว่าตำรวจได้ฉ้อราษฎร์ด้วยความเร็วสูง ซึ่งเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

๑๐๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๖๕/๒๕๑๓

➤ ราวสะพานผูกพัน ไม่ดูแล งดเว้น

- สะพานซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลของจำเลยซึ่งเป็นเทศบาล จึงต้องดูแลให้สะพานมั่นคงแข็งแรงเสมอ
- การที่จำเลยปล่อยปละละเลยให้สะพานผูกพันราวสะพานเป็นช่องโหว่อยู่

๑๐๔

- โจทก์เป็นเด็กเดินข้ามสะพานเอาหลังค้ำราง สะพานเดินไปจนถึงช่องโหว่จึงตกลงไปทางช่องโหว่ เพราะมัวดูเด็กชกกันที่หัวสะพาน
- ดังนั้นนับว่าเป็นความประมาทเลินเล่อของจำเลยอันเป็นการละเมิดต่อโจทก์

๑๐๕

- เหตุที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพราะความผิดของโจทก์อยู่ด้วย
- โจทก์ควรจะได้รับค่าสินไหมทดแทนมากหรือน้อยเพียงใดต้องอาศัยพฤติการณ์ดังกล่าวนี้เป็นประมาณ

๑๐๖

•(๔) ตำรวจ เรื่องที่เกิดเหตุบ่อย คือ เวลาพนักงานสอบสวนไปยึดรถของ กลางมาตรวจสภาพ หรือยึด ทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิด หรือเป็นหลักฐานที่จะสืบหาผู้กระทำความผิด

๑๐๓

•เมื่อยึดแล้วนำมาเก็บไว้ที่สถานีตำรวจ ต้องเก็บรักษาอย่างดี ไม่ใช่ปล่อยให้พลละเลย ปล่อยให้หาย ปล่อยให้เก่า ปล่อยให้เสื่อมเสีย ถือว่าพนักงานสอบสวนไม่ดูแลของกลางที่ยึดมาเก็บรักษาให้ดี

๑๐๔

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๖๑๒/๒๕๑๖

➤ ตำรวจปล่อยให้รถยนต์ของกลาง ตากแดด ฝน รถเสียหาย งดเว้น

- พนักงานสอบสวนและหัวหน้าสถานีตำรวจมีหน้าที่ดูแลรักษาทรัพย์สินของกลางเหมือนวิญญูชนพึงดูแลรักษาทรัพย์สินของตนเอง

rowpixel

๑๐๘

- การเก็บรถยนต์ของกลางตากแดด ตากฝนเป็นเหตุให้รถยนต์เสียหาย ต้องรับผิดชอบละเมิด

rowpixel

๑๑๐

- การที่อ้างว่าไม่มีโรงเก็บและรถของทางราชการหรือรถของกลางคดีอื่นก็เก็บรักษาไว้ในสภาพเดียวกัน ไม่เป็นเหตุผลที่จะให้พ้นความรับผิดชอบ ละเมิดไปได้

rowpixel

๑๑๑

- (๕) สถานพยาบาล ผู้รับอนุญาตและผู้ดำเนินการของสถานพยาบาล มีหน้าที่ต้องควบคุม

๑๑๒

- และดูแลให้มีการช่วยเหลือเยียวยาแก่ผู้ป่วย ซึ่งอยู่ในสภาพอันตรายและจำเป็นต้องได้รับการรักษาพยาบาลโดยฉุกเฉินตาม พรบ. สถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๖

๑๑๓

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๓๓๒/๒๕๕๕

- จำเลยเป็นผู้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานพยาบาล

๑๑๔

- บุตรของโจทก์ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ที่นั่งซ้อนชนท้ายแผงเหล็กกั้นทางโค้งปากทางเข้าหมู่บ้านเมืองเอก

๑๑๕

- และผู้ขับขี่ถึงแก่ความตายในที่เกิดเหตุ บุตรของโจทก์มีอาการเจ็บปวด มีอาการบอบซ้ำของสมองและโลหิตออกในสมอง

๑๑๖

- จะต้องได้รับการรักษาอย่างทันที่่วงที แม้ไม่ปรากฏบาดแผลร้ายแรงที่มองเห็นจากภายนอก
- แต่พยาบาลเวรซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลย

๑๑๓

- กลับไปให้ผู้ช่วยพยาบาลตรวจค้นหลักฐานในตัวบุตรของโจทก์
- ว่ามีบัตรประกันสังคม บัตรประกันสุขภาพ ๓๐ บาท หรือบัตรประกันชีวิตหรือไม่

๑๑๔

- เมื่อไม่พบหลักฐานใด จึงสอบถามเจ้าหน้าที่
อาสาสมัครมูลนิธิที่เป็นผู้นำส่งว่าใครจะ
รับผิดชอบค่าใช้จ่าย

๑๑๕

- เมื่อไม่มีคำตอบ จึงปฏิเสธที่จะรับบุตรของ
โจทก์ไว้รักษา
- โดยแนะนำให้ไปรักษายังโรงพยาบาลรัฐ การ
ที่พยาบาลเวรลูกจ้างของจำเลยปฏิเสธไม่รับ

๑๒๐

- บุตรของ โจทก์ เข้ารับการรักษาทือได้ว่า เป็น
ผลโดยตรงที่ทำให้บุตรของ โจทก์ ถึงแก่ความ
ตาย

๑๒๑

- จำเลย ซึ่งเป็นนายจ้าง เป็นผู้ได้รับอนุญาตให้
ประกอบกิจการสถานพยาบาล
- มีหน้าที่ต้องควบคุมและดูแลให้มีการ
ช่วยเหลือเยียวยาแก่ผู้ป่วย

๑๒๒

- ซึ่งอยู่ในสภาพอันตรายและจำเป็นต้องได้รับการรักษาโดยฉุกเฉิน
- เพื่อให้ผู้ป่วยพ้นจากอันตรายตามมาตรฐานวิชาชีพตาม พ.ร.บ.สถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๖

๑๒๓

- แต่กลับไม่ควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของลูกจ้างดังกล่าว จึงเป็นการละเมิดต่อโจทก์

๑๒๔

- เรื่องนี้ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าสถานประกอบกิจการพยาบาลมีหน้าที่ต้องควบคุม และดูแลให้มีการช่วยเหลือเยียวยาแก่ผู้ป่วย

๑๒๕

- ซึ่งอยู่ในสภาพอันตรายและจำเป็นต้องได้รับการรักษาโดยฉุกเฉินเพื่อให้ผู้ป่วยพ้นจากอันตรายตามมาตรฐานวิชาชีพ

๑๒๖

- แต่กลับไม่ทำหน้าที่ของตนเองคือไม่รับคนไข้ไว้รักษาเป็นเหตุให้คนไข้ไม่ได้รับการรักษาทันที่และถึงแก่ความตาย

๑๒๓

- จึงเป็นการงดเว้นการปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองตามพรบ.สถานพยาบาลและมาตรฐานวิชาชีพถือว่าเป็นการทำละเมิด

๑๒๔

- เมื่อพยาบาลเป็นลูกจ้างของโรงพยาบาลต้องรับผิดชอบในการทำละเมิดก็ต้องถือว่าเป็นการกระทำของโรงพยาบาล

๑๒๕

- (๖) โรงเรียน ผู้อำนวยการสถานศึกษา มีอำนาจหน้าที่บริหารกิจการของสถานศึกษา
- ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับของสถานศึกษา

๑๓๐

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๑๗๑/๒๕๕๖

➤ ผู้อำนวยการไม่ดูแลให้เป็นไปตามระเบียบ เป็นการงดเว้น

- ส. นักรการภารโรงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโรงเรียนจำเลยที่ ๕ ที่ให้เก็บเครื่องตัดหญ้าคันเกิดเหตุไว้ในห้องสมุดทุกครั้งที่ใช้งานเสร็จมาโดยตลอด

๑๓๑

- จำเลยที่ ๔ เป็นผู้อำนวยการโรงเรียนจำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นสถานศึกษาจึงเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ

๑๓๒

- และมีอำนาจหน้าที่บริหารกิจการของสถานศึกษาหรือส่วนราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับของทางราชการและของสถานศึกษาหรือส่วนราชการ

๑๓๓

- ประสานการระดมทรัพยากรเพื่อการศึกษารวมทั้งควบคุมดูแลบุคลากร การเงิน การพัสดุ สถานที่

๑๓๔

- และทรัพย์สินอื่นของสถานการศึกษาหรือส่วนราชการให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบ และข้อบังคับของทางราชการ
- เป็นผู้แทนของสถานศึกษาหรือส่วนราชการ ในกิจการทั่วไปรวมทั้งการจัดทำนิติกรรมสัญญาราชการของสถานศึกษา

๑๓๕

- หรือส่วนราชการตามวงเงินงบประมาณที่สถานศึกษา
- หรือส่วนราชการตามวงเงินงบประมาณที่สถานศึกษา

๑๓๖

- หรือส่วนราชการ ได้รับตามที่ได้รับมอบอำนาจตาม พรบ.ระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๓๕ (๑) (๒) และ (๓)

๑๓๓

๑๒. ไม่ช่วยคนตกอยู่ในอันตราย

- กรณีตัวอย่างกฎหมายที่กำหนดหน้าที่
- ตาม ปอ. มาตรา ๓๗๔ ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดเห็นผู้อื่นตกอยู่ในอันตรายแห่งชีวิตซึ่งตนเองช่วยได้ โดยไม่ควรถูกอันตรายแก่ตนเองหรือผู้อื่น แต่ไม่ช่วยตามความจำเป็นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน **1** เดือน หรือปรับไม่เกิน **10,000** บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ”

๑๓๔

- มีปัญหาว่าเห็นคนตกน้ำช่วยได้แต่ไม่ช่วย จะต้องรับผิดชอบละเมิดหรือไม่
- เห็นว่า ที่จะผิดฐานละเว้นได้นั้นหมายถึง ผู้มีหน้าที่ป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลที่ได้รับความเสียหายจึงจะมีการกระทำโดยละเว้นได้

๑๓๙

- ถ้าไม่มีหน้าที่ป้องกันความเสียหายแล้วก็ไม่ถือว่าเป็นการละเว้นอันจะต้องรับผิดชอบ
- แต่ที่ ปอ. มาตรา ๓๗๔ บัญญัติเป็นความผิดอาญาไว้นั้น เป็นเพียงหน้าที่ตามศีลธรรม

๑๔๐

- จึงมีความผิดพลาดโทษตามนโยบายของรัฐที่จะมิให้ท่านเป็นคนใจดำเท่านั้น หากใช้กำหนดหน้าที่ให้ป้องกันผลที่จะเกิดขึ้นไม่

๑๔๑

๑๓.เจ้าพนักงานไม่ทำหน้าที่

- เจ้าพนักงานไม่ทำหน้าที่ ตำรวจซึ่งมีหน้าที่ดูแลรักษาความสงบเรียบร้อย มีหน้าที่ดูแลไม่ให้คนทำผิดกฎหมาย
- ถ้าเห็นคนทำความผิดแล้วไม่จับกุม จะถือว่าเป็นการละเว้นไม่จับกุมทำให้เขาทำผิดกฎหมายอาญาอย่างนี้จะเป็นละเมิดหรือไม่

๑๔๒

- เช่น ตำรวจเห็นคนลักทรัพย์ หรือกำลังจะฆ่าบุคคลอื่นแต่ไม่จับกุมปล่อยให้คนร้ายลักทรัพย์หรือฆ่าบุคคลอื่นถึงแก่ชีวิต
- ทนายหรือเจ้าของทรัพย์นั้นจะฟ้องตำรวจฐานละเว้นให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๔๒๐ ได้หรือไม่

๑๔๓

- ปัญหาว่า
- หน้าที่ของตำรวจ คือรักษาความสงบเรียบร้อย หรือมีหน้าที่ป้องกันทรัพย์สินหรือป้องกันมิให้ใคร โคนทำร้ายหรือไม่

๑๔๔

- จะเป็นละเมิด เมื่อมีหน้าที่ที่จะต้องป้องกันผลไม่ให้เกิดขึ้นถ้าเป็นกรณีคนทั่วไป ไม่มีหน้าที่แต่หากเป็นกรณีมีหน้าที่รักษาความปลอดภัยของบุคคลสำคัญ แต่ละเมิด ก็ต้องรับผิดชอบ

๑๔๕

๑๔. จากระเบียบ

- หน้าที่จากระเบียบ หน้าที่ตามกฎหมายที่ว่า หากไม่กระทำหรือละเว้นถือว่าเป็นละเมิดนั้น ยังมีหน้าที่ที่เกิดจากระเบียบแบบแผนของทางราชการด้วยระเบียบแบบแผนของทางราชการ ที่มีกฎหมายบัญญัติให้ออกมาหรือตามทางปฏิบัติที่ทำกันมา

๑๔๖

- ให้กระทำ ถ้าบุคคลใดไม่กระทำการตามระเบียบ ถือว่าเป็นการละเว้นด้วย จะต้องรับผิดชอบและจะอ้างว่าธรรมเนียมปฏิบัติก็มีการฝ่าฝืนระเบียบนั้นอยู่แล้วหาได้ไม่ (ฎ. ๔๘ / ๒๕๓๕)

๑๔๓

๑๕.หน้าที่ที่เกิดจากสัญญา

- จ. หน้าที่ที่เกิดจากสัญญา
- ผู้มีหน้าที่ตามสัญญาไม่เพียงแต่มีหน้าที่เฉพาะต่อคู่สัญญาเท่านั้น
- หากการละเว้นต่อหน้าที่ตามสัญญาเป็นเหตุให้บุคคลอื่นเสียหาย ก็ต้องรับผิดชอบ

๑๔๘

- เช่น พี่เลี้ยงหรือสถานรับเลี้ยงดูแลเด็ก ตามสัญญาปล่อยให้เด็กได้รับอันตราย
- พยาบาลหรือผู้รับจ้างเฝ้าคนไข้หรือคนชราปล่อยให้คนไข้หรือคนชราได้รับอันตราย

๑๔๕

- ลูกจ้างมีหน้าที่ต่อนายจ้าง หากไม่ทำตามหน้าที่ จนเกิดความเสียหายแก่นายจ้าง ถือว่าเป็นการ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ที่เกิดจากสัญญา
- ลูกจ้างของการรถไฟมีหน้าที่เปิดปิดสัญญาณ ถนนก่อนรถไฟผ่าน ไม่เปิดปิดสัญญาณเวลามี รถไฟผ่านไปมา

๑๕๐

- ทำให้รถยนต์เข้าไปชนกับรถไฟถือว่าเป็นการละเว้น นอกจากต้องรับผิดชอบต่อการรถไฟคู่สัญญาแล้ว ยังต้องรับผิดชอบต่อฝ่ายรถยนต์ซึ่งเป็นบุคคลนอกสัญญาด้วย

๑๕๑

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๔๐/๒๕๐๖

➤ ลูกจ้างการรถไฟหลับ ไม่ปิดแผงกันรถไฟ เป็นการงดเว้น

- การกระทำละเมียดนั้นหมายความว่ากระทำ
- และการละเว้นในเมื่อมีหน้าที่ต้องกระทำเพื่อป้องกันความเสียหายด้วย

๑๕๒

- ฉะนั้นเมื่อลูกจ้างของจำเลยซึ่งดำเนินกิจการรถไฟมีหน้าที่ตามกฎหมายต้องป้องกันภัยในการที่จะเดินรถไฟผ่านข้ามถนน นอนหลับละเลยไม่ปิดกั้นแผงกั้นถนนขณะรถไฟผ่าน

๑๕๓

- เป็นเหตุให้รถไฟชนรถยนต์ โจทก์เสียหาย
- ก็ต้องถือว่าเป็นการละเมิดในทางการที่จ้าง

๑๕๔

- ซึ่งจำเลยผู้เป็นนายจ้างต้องรับผิดชอบ
จะอ้างว่าการนอนหลับเป็นการทำ
ละเมิด
- และ ไม่เป็นการกระทำในทางการที่
จ้างหาได้ไม่

๑๕๕

๑๖. ผู้รับเหมา

- ผู้รับเหมา ก่อสร้างหรือซ่อมถนนไม่
ติดเครื่องหมายเตือนว่ามีการก่อสร้าง
หรือซ่อมถนน
- ถือว่าเป็นการละเว้นหน้าที่ที่จะต้อง
กระทำตามสัญญา

๑๕๖

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๐๖/๒๕๑๖

➤ ไม่ติดป้ายสัญญาณเตือนว่ามีการก่อสร้าง เป็นการรบกวน

- บริษัทจำเลยที่ ๓ ก่อสร้างถนน โดยไม่ติดตั้งป้ายหรือเครื่องหมายเตือนผู้ขับขี่รถ
- ให้ทราบว่ามีมีการก่อสร้างถนนอยู่ข้างหน้าหรือไม่รดน้ำไหล่ถนนที่ถมด้วยดินลูกรัง

๑๕๓

- เป็นเหตุให้เกิดฝุ่นตลบมองไม่เห็นทาง
- อันเป็นเหตุส่วนหนึ่งซึ่งทำให้รถซึ่งจำเลยที่ ๑ ขับมาด้วยความประมาทชนรถโจทก์เสียหาย บริษัทจำเลยที่ ๓ จึงต้องร่วมรับผิดชอบโจทก์

๑๕๔

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๘๕๘/๒๕๖๑
ทนายรายงานคดีเท็จ ไม่ฟ้องล้มให้ ผิด
สัญญาและละเมิด

- การที่โจทก์มอบหมายให้จำเลยที่ ๑ ฟ้องคดีล้มละลาย บ. แต่จำเลยที่ ๑ ไม่ดำเนินการกลับรายงานเท็จต่อโจทก์

๑๕๕

- ทำให้โจทก์หลงเชื่อว่ามี การฟ้องคดีล้มละลาย บ. แล้ว เป็นการกระทำผิดสัญญาจ้างและละเมิดต่อโจทก์

- หากจำเลยที่ ๑ ดำเนินการฟ้อง บ. ภายในอายุความ

๑๖๐

- แม้ปรากฏว่า บ. ไม่มีทรัพย์สินใดให้บังคับคดี ในคดีแพ่งก็ตาม แต่ในคดีล้มละลายมี กระบวนการพิจารณาแตกต่างไปจากการ บังคับคดีแพ่งทั่วไป

๑๖๑

- เพราะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจหน้าที่ ในการที่จะไต่สวนลูกหนี้
- โดยเปิดเผยให้ลูกหนี้แสดงรายการหรือ รายละเอียดของทรัพย์สินที่มีอยู่ร่วมกัน
- ทั้งสิทธิต่างๆ ในการที่จะได้มาซึ่งเงินและ ทรัพย์สินจากบุคคลภายนอก

๑๖๒

- รวมทั้งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สามารถใช้สิทธิในการตรวจสอบสินทรัพย์ของ บ. ได้ จึงอาจทำให้โจทก์มีโอกาที่จะได้รับชำระหนี้
- การที่จำเลยที่ ๑ ไม่ฟ้องบังคับคดีล้มละลาย บ. จึงเป็นผลโดยตรงที่ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย

๑๖๓

- การที่ทนายจำเลยรายงานเท็จต่อโจทก์ เหตุผลทำให้โจทก์หลงเชื่อว่ามีกรฟ้องคดีล้มละลายแล้วเป็นการทำผิดสัญญาจ้าง
- แล้วก็การที่ไม่ได้ไปฟ้องตามที่ตกลงกันเป็นการละเมิด

๑๖๔

- เพราะมีหน้าที่ตามสัญญาแล้วตัวเองไม่ทำตาม
- หน้าที่ตามสัญญา คือสัญญาว่าจ้างรับจ้างทำของคือจ้างว่าความ
- ดังนั้นทนายจึงต้องรับผิดชอบละเมิดต่อโจทก์ที่เป็นผู้ว่าจ้างให้ว่าความ

๑๖๕

๑๓. โรงเรียน,ครู

- โรงเรียนและครู มีหน้าที่ดูแลเด็กนักเรียนซึ่งเป็นเด็กเล็กในระหว่างอยู่ในโรงเรียนมิให้เกิดอันตราย อันเป็นหน้าที่ตามสัญญา

๑๖๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๕๔/๒๕๒๑

➤ **เด็กกระโดดขอบหน้าต่างตามเพื่อนตกลงไปตาย ครูใหญ่ไม่ได้ใช้ ไม่เป็นการงดเว้น**

- เด็กอายุ ๑๒ ปี เรียนชั้น ป.๖ ในโรงเรียนของจำเลยที่ ๒ ซึ่งจำเลยที่ ๑ เป็นครูใหญ่ ชี้ชวนมาเล่นกับเด็กอื่นและกระโดดขึ้นไปบนขอบหน้าต่างห้องเรียนชั้น ๓ ตามอย่างเด็กอื่น แล้วตกลงไปตายเอง

๑๖๗

- มิใช่จำเลยใช้เด็กขึ้นไปทำความสะอาดที่ห้องชั้น ๓ การดูแลไม่ทั่วถึง
- ไม่เป็นการทำให้เกิดการละเมิดโดยตรง
- ไม่ต้องรับผิดชอบต่อกิจกรรมซึ่งเป็นบิดาของเด็กนั้น

๑๖๘

๑๘. ธนาकार

- ธนาकार มีหน้าที่เรียกเก็บเงินตามเช็ค แทนลูกค้าตามสัญญาฝากทรัพย์หรือตัวแทน
- เห็นความผิดปกติ มีการเบิกเงินมาก ไม่ระวังสอบถามเจ้าของบัญชี

๑๖๕

การอายัดบัญชี

- การที่เจ้าหน้าที่หรือธนาคารระงับการทำธุรกรรมทางการเงินของบัญชีใดบัญชีหนึ่งเป็นการชั่วคราว เพื่อป้องกันการรั่วไหลถ่ายเททรัพย์สินหรือเงินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด หรือเพื่อเป็นหลักประกันในการชำระหนี้

๑๖๐

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๐๒๕/๒๕๕๓

➤ เบิกเงินสดมาก ไม่ระวัง งดเว้น

- จำเลยที่ ๑ ทุจริตยักยอกเงินของ โจทก์เพิ่มเติม จำนวนตัวเลขและตัวหนังสือในเช็คเงินสดที่เรือนจำ กลางชลบุรีสั่งจ่ายในนามของจำเลยที่ ๑ เพื่อให้ จำเลยที่ ๑ นำไปเบิกถอนเงินมาจ่ายให้แก่เจ้าหน้าที่
- แต่จำเลยที่ ๑ ใช้เช็คขอเบิกเงินสดถึง ๑๕,๕๕๘,๔๐๖ บาท เป็นการใช้เช็คเบิกเงินสดที่มาผิดปกติ ๑๗๑

- เช่นนี้ โดยหน้าที่ตามสัญญารับฝากเงินตาม มาตรา ๖๕๕ วรรคสาม และตามระเบียบ ภายในของธนาคาร
- จำเลยที่ ๒ พนักงานผู้ทำหน้าที่ตรวจเช็คและ อนุมัติจ่ายเงินควรที่จะต้องเพิ่มความ ระวังและพิจารณาด้วยความรอบคอบ

๑๗๒

- และควรที่จะสงสัยถึงขนาดที่ควรจะ สอบถามเรือนจำกลางชลบุรี ผู้สั่งจ่ายว่า ได้ออกเช็คจ่ายเงินจำนวนมากดังกล่าวให้ จำเลยที่ ๑ มาเบิกเงินสดไปจริงหรือไม่

๑๓๓

- การที่พนักงานของจำเลยที่ ๒ ไม่ได้ สอบถามผู้สั่งจ่าย และยอมจ่ายเงินตามที่ ระบุในเช็คดังกล่าวไป
- ถือได้ว่า เป็นการละเว้นไม่กระทำการที่ จะต้องกระทำเป็นการผิดสัญญารับฝากเงิน และเป็นละเมิดด้วย

๑๓๔

คำพิพากษาศาลฎีกา ๖๒๓๓/๒๕๖๔

- จำเลยประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์ และให้บริการอื่นที่เกี่ยวกับการเงิน รับฝากเงิน และให้บริการการใช้หรือโอนเงินทาง **xxx application online** ผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่และคอมพิวเตอร์ จึงเป็นผู้รับฝาก ซึ่งเป็นผู้มีวิชาชีพเฉพาะกิจการค้าขายหรืออาชีพประจำ จำต้องใช้ความระมัดระวังและใช้ฝีมือเท่าที่เป็นธรรมดาจะต้องใช้ และสมควรจะต้องใช้ ในกิจการค้าขาย หรืออาชีพจะอย่างนั้น ตาม ป.พ.พ. มาตรา 659 วรรคสาม

๑๗๕

- ปราบกฏว่าระหว่าง เวลา 23.41 นาฬิกา ของวันที่ 7 กรกฎาคม 2560 ถึงเวลา 2.01 นาฬิกา ของวันที่ 8 กรกฎาคม 2560 เงินในบัญชีเงินฝากของโจทก์ ถูกโอนไปยังบัญชีเงินฝากของผู้อื่น จำนวน 3 บัญชี รวม 12 ครั้ง รวมเป็นเงิน 1,099,999 บาท การโอนเงินที่เป็นการโอนจำนวนย่อยหลายครั้งติดต่อกันในช่วงเวลาเดียวกัน ในเวลากลางคืน จากบัญชีเงินฝากของโจทก์ ไปยังบัญชีเงินฝากของบุคคลอื่น โดยเป็นบัญชีเดียวกันหรือชื่อบัญชีเดียวกัน ย่อมเป็นพฤติกรรมในการทำธุรกรรมทางการเงินที่ผิดปกติ

๑๗๖

- จำเลยซึ่งเป็นผู้มีวิชาชีพเฉพาะกิจการค้าขายหรืออาชีพใด ต้องทราบถึงวิธีการดังกล่าว และยอมสังเกตได้ว่าเป็นเรื่องผิดปกติ และอาจเป็นการกระทำของมิฉฉอาชีพผู้ประกอบการทางอิเล็กทรอนิกส์ จำเลยจึงควรมีมาตรการที่เหมาะสมในการป้องกันการกระทำธุรกรรมทางการเงินโดยไม่ชอบดังกล่าวด้วย

๑๗๗

- การที่จำเลยแจ้งเตือน ให้แก่ลูกค้าผู้ใช้บริการต่าง ๆ ระวังระวังอีเมลหลอกลวงจากมิฉฉอาชีพหรือที่เรียกว่า **Phishing Email** มาตลอด โดยมีข้อความแจ้งเตือนว่า “แจ้งเตือน กรุณาอย่าหลงเชื่อ อีเมลปลอมจากมิฉฉอาชีพ **xxx** ไม่มีนโยบายในการส่งอีเมลใด ๆ. เพื่อให้ลูกค้ากรอกข้อมูล ชื่อผู้ใช้งาน **Password** หรือข้อมูลส่วนตัวอื่น ๆ โดยเด็ดขาด” และ “แจ้งเตือนโปรดระวังอีเมลแอบอ้าง (**Phishing Email**) ว่าเป็นอีเมลจากธนาคารหลอกลวงให้คลิกเพื่อไปยังเว็บไซต์ปลอม เพื่อความปลอดภัย กรุณาพิมพ์ **www.ttt.com**” ตามเว็บไซต์ของจำเลย ในการเข้าระบบ ลูกค้าต้องใช้ชื่อผู้ใช้งาน (**Username**) และรหัสผ่าน (**Password**) ที่ลูกค้าสมัครไว้กับธนาคารเข้าสู่ระบบ และต้องใส่รหัสไอทีพี (**OTP** หรือ **One Time Password**) ที่ระบบธนาคารส่งให้ที่หมายเลขโทรศัพท์ของลูกค้าเพื่อยืนยันการทำธุรกรรม อีกขั้นตอนหนึ่ง จึงจะสามารถทำธุรกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับบัญชีของตนได้

๑๗๘

- แม้ในการโอนเงิน จำเลยได้มีข้อความแจ้งเตือนไปยังโจทก์ทุกครั้งที่ทำ การโอนเงินรวม 12 ครั้ง และพนักงานของจำเลยได้โทรศัพท์ไปหา โจทก์หลังจากที่มีการโอนเงิน ครั้งที่ 12 แล้ว มาตรการดังกล่าวถือว่าไม่ เพียงพอต่อการป้องกันการโอนเงินหรือการทำรายการ หรือธุรกรรม ทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่ชอบ นอกจากนี้ ได้ความว่าโจทก์มิใช่รายแรก ที่ ถูกหลอกหลวงในลักษณะนี้และมีอีกหลายรายที่ถูกหลอกหลวงในลักษณะ นี้ ย่อมแสดงให้เห็นว่าจำเลยทราบถึงพฤติกรรมการหลอกหลวง และ วิธีการโอนเงินโดยไม่ชอบดังกล่าวเช่นเดียวกับคดีนี้มาก่อน ทั้งเหตุเกิด ซ้ำ ๆ กับลูกค้าจำนวนมาก

๑๗๕

- จำเลยซึ่งเป็นผู้มีวิชาชีพเฉพาะกิจการค้าขาย หรืออาชีพและ ในฐานะที่เป็นผู้ควบคุมระบบมีความสามารถในการตรวจสอบ หรือทราบถึงความผิดปกติในการทำรายการต่าง ๆ ได้แต่เพียง ฝ่ายเดียว ยังต้องเพิ่มความระมัดระวังและหามาตรการในการ ป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายดังเช่นที่เกิดในคดีนี้อีก หาใช่ว่า หากมีการกรอกชื่อผู้ใช้ และรหัสผ่านที่สามารถยืนยันตัวตนได้ แล้วบุคคลดังกล่าวจะสามารถดำเนินการธุรกรรมอย่างใดก็ได้ โดยจำเลยไม่มีหน้าที่ในการป้องกันไม่ให้มีการโอนเงินที่ไม่ ถูกต้องแต่อย่างใดไม่

๑๗๐

- ดังนั้น จึงไม่อาจรับประกันได้ว่าจำเลย ซึ่งเป็นผู้มีวิชาชีพเฉพาะกิจการค้าขายหรืออาชีพจะได้ใช้ความระมัดระวังและใช้ฝีมือเท่าที่เป็นธรรมดาจะต้องใช้และสมควรจะต้องใช้ในกิจการค้าขาย หรืออาชีพอย่างนั้นแล้ว
- อย่างไรก็ตาม เมื่อโจทก์ได้รับอีเมลที่ไม่ได้มาจากจำเลย และมีข้อความเชื่อมโยงหรือลิงก์ไปยังเว็บไซต์ที่เลียนแบบ เว็บไซต์ธนาคารจำเลย และโจทก์กรอกชื่อผู้ใช้ (**username**) และรหัสผ่าน (**Password**) ในเว็บไซต์ดังกล่าว ทำให้มีคนร้ายทราบถึงชื่อผู้ใช้ (**username**) และรหัสผ่าน (**Password**) ของโจทก์ และนำไปใช้สมัคร **xxx App** ในโทรศัพท์เคลื่อนที่ และโจทก์ยังได้กรอกหมายเลขโอทีพี (**OTP** หรือ **One Time password**) ในเว็บไซต์ดังกล่าวเป็นเหตุให้คนร้ายสามารถสมัครใช้บริการ **xxx App** ได้สำเร็จ และเกิดการโอนเงินจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ไปยังบัญชีอื่น

๑๘๑

- โจทก์เป็นผู้ใช้บริการธุรกรรมทางการเงินอิเล็กทรอนิกส์ผ่านทางอินเทอร์เน็ตก่อนเกิดเหตุเป็นเวลากว่า 10 ปี ทั้งตามใบแจ้งรายการบัญชีออมทรัพย์ โจทก์ก็ได้ทำธุรกรรมทางการเงินอิเล็กทรอนิกส์ผ่านทางอินเทอร์เน็ตหลายครั้ง โจทก์ย่อมมีความเข้าใจ ในการทำธุรกรรมทางการเงิน ผ่านช่องทางดังกล่าว และย่อมทราบถึงค่าเตือนของจำเลยตามที่ปรากฏในเว็บไซต์ของจำเลย โจทก์จึงควรมีความระมัดระวังในการตรวจสอบก่อนทำธุรกรรมดังกล่าวมากกว่าที่ปรากฏในคดีนี้ จึงถือว่าโจทก์มีส่วนทำให้เกิดความเสียหายด้วย
- พฤติกรรมของโจทก์ และจำเลย จึงถือว่ามีส่วนทำให้เกิดความเสียหายในคดีนี้ ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน และเห็นสมควรกำหนดให้จำเลย ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่โจทก์เป็นเงิน 550,000 บาท

๑๘๒

- เมื่อค่าเสียหาย ที่จำเลยต้องรับผิดชอบเป็นหนี้เงิน หากชำระล่าช้า ย่อมก่อให้เกิดความเสียหาย แก่โจทก์ซึ่งค่าเสียหายของหนี้เงินตามปกติย่อมคิดกันในรูปของดอกเบี้ย จึงเห็นควร กำหนดให้จำเลยรับผิดชอบดอกเบี้ยดังกล่าวนับแต่วันที่อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาเป็นต้นไป ทั้งนี้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 224 วรรคหนึ่ง โดยควรให้ในอัตราเดียวกับอัตราดอกเบี้ย ในระหว่างผิดนัดตาม ป.พ.พ. มาตรา 224 วรรคหนึ่ง ซึ่งปัจจุบัน อยู่ที่อัตราร้อยละ 5 ต่อปี

๑๘๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๓๕๖/๒๕๖๑

➤ ตรวจสอบลายเซ็นไม่ดี - งดเว้นโดยประมาท

- ก. กรรมการผู้มีอำนาจของ โจทก์เก็บรักษาสมุดเช็คไว้ในตู้เซฟภายในห้องทำงาน บางครั้งจะให้ ศ. พนักงานการเงินและบัญชีกรอกรายละเอียดในเช็คที่จะสั่งจ่าย
- ส. ซึ่งเป็นลูกจ้าง โจทก์ลักเช็คพิพาททั้งสิบเจ็ดฉบับไปกรอกข้อความและปลอมลายมือผู้สั่งจ่าย

๑๘๔

- หาก ก. ตรวจสอบก็จะทราบว่าลายมือที่ต้นขั้วเช็ค เป็นของ ส. ไม่ใช่ลายมือของ ศ.
- โจทก์จึงมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายด้วย
- จำเลยประกอบธุรกิจธนาคารพาณิชย์
- การจ่ายเงินตามเช็คเป็นงานที่เกิดขึ้นเป็นประจำ พนักงานจำเลยย่อมมีความชำนาญในการตรวจสอบ

๑๘๕

ลายมือชื่อในเช็คกับตัวอย่างลายมือชื่อที่จำเลยมีอยู่ว่าเป็น ลายมือชื่อของผู้สั่งจ่ายจริงหรือไม่

- เมื่อลายมือชื่อผู้สั่งจ่ายปลอมในเช็คแตกต่างกับลายมือ ชื่อที่โจทก์ให้ไว้แก่จำเลย
- การที่พนักงานของจำเลยจ่ายเงินตามเช็คถึงสิบเจ็ดฉบับ จึงเป็น การขาดความระมัดระวังเท่าที่สมควรจะต้องใช้ ในกิจการเช่นจำเลย จำเลยจึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์

๑๘๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๕๕/๒๕๖๒

➤ ไม่ตรวจลายเซ็นปลอมในเช็คให้คืนเงิน
หาย เป็นละเมิด งดเว้นโดยประมาณ

- จำเลยเป็นผู้ประกอบธุรกิจการธนาคารพาณิชย์ เป็นที่ไว้วางใจของประชาชน การจ่ายเงินตามเช็คที่มีผู้มาขอเบิกเงินจากธนาคารเป็นงานส่วนหนึ่งของจำเลยซึ่งจะต้องปฏิบัติอยู่เป็นประจำ

๑๘๓

- จำเลยย่อมมีความชำนาญในการตรวจสอบลายมือชื่อในเช็คว่าเป็นลายมือชื่อของผู้สั่งจ่ายหรือไม่ยิ่งกว่าบุคคลธรรมดา ทั้งต้องมีความระมัดระวังในการจ่ายเงินตามเช็คยิ่งกว่าวิญญูชนทั่วไป

๑๘๔

- ดังนั้น เมื่อลายมือชื่อผู้สั่งจ่ายเช็คพิพาททั้ง 5 ฉบับเป็นลายมือชื่อปลอม มิใช่ลายมือชื่อของ จ. ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งจ่ายเงินตามเช็ค
- การที่จำเลยจ่ายเงินตามเช็คพิพาททั้งห้าฉบับให้แก่ ว. พนักงานของ โจทก์ที่นำเช็คพิพาททั้งห้าฉบับมาเรียกเก็บเงิน

๑๘๕

- ทั้งที่มีตัวอย่างลายมือชื่อของ จ. ที่ให้ไว้แก่จำเลย จึงเป็นการขาดความระมัดระวังของจำเลยผู้ประกอบธุรกิจการธนาคารพาณิชย์
- ถือได้ว่า การจ่ายเงินตามเช็คพิพาททั้งห้าฉบับเป็นความประมาทเลินเล่อของจำเลยอยู่ด้วย และเมื่อโจทก์มิใช่เป็นผู้สั่งจ่ายเงินตามเช็คพิพาททั้งห้าฉบับ

๑๘๐

- จำเลยย่อมไม่มีสิทธิหักเงินจากบัญชีเงินฝาก กระแสรายวันของ โจทก์
- การกระทำของจำเลยที่หักเงินจากบัญชีเงินฝาก กระแสรายวันของ โจทก์ย่อมทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายจึงเป็นทางละเมิด
- และพิคสัญญาฝากทรัพย์ จำเลยต้องคืนเงินให้แก่ โจทก์พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ๑๕๑

• สัญญาฝากทรัพย์ไม่มีกฎหมายบัญญัติ เรื่องอายุความเรียกทรัพย์คืนไว้เป็นการ เฉพาะ จึงมีอายุความ ๑๐ ปี ตาม ป. พ.พ. มาตรา ๑๕๓/๓๐ นับแต่วันที่จำเลย หักเงินจากบัญชีของ โจทก์แต่ละครั้ง

๑๕๒

๑๕.หน้าที่ที่เกิดจากการกระทำครั้งก่อน ของตน

หน้าที่ที่เกิดจากการกระทำครั้งก่อนของตน

- ถ้าไม่มีการกระทำครั้งก่อนของตนแล้ว ตนก็ไม่มีหน้าที่ป้องกันมิให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น
- สมควรใจเข้าช่วยเหลือบุคคลอื่นที่ประสบภัย เมื่อช่วยแล้วก็มีหน้าที่ทำการตามสมควรกระทำ

๑๕๓

- เพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลนั้น
- หากงดเว้นกลางคันแล้วเกิดความเสียหายขึ้น ก็เป็นละเมิด

๑๕๔

- ปล่องกระแสไฟฟ้าที่รั่ว แต่เดิมไม่เคยทำ เพื่อนมามาหีบของที่ตกที่รั่วได้
- แยกที่มาเยี่ยมบ้าน เลี้ยงสุนัข ก็ต้องมีหน้าที่ระวังไม่ให้สุนัขกัดแขก
- ซ่อมแซมบ้าน ก็ต้องระวัง

๑๕๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๔๓/๒๕๖๑

➤ ห้างไม่ดูแลความปลอดภัยของรถยนต์
ลูกค้าเคยแจกบัตร ต่อมายกเลิก ใช้กล่อง
แทน งดเว้นดูแล

- การที่จำเลยซึ่งเป็นห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ ย่อมต้องให้มีผู้มาซื้อสินค้าและใช้บริการเป็นจำนวนมากซึ่งจะมีผลโดยตรงต่อรายได้ของจำเลย

๑๕๖

- การจัดให้มีลานจอดรถเป็นการให้บริการอย่างหนึ่งของจำเลยแก่ลูกค้า
- ดังนั้น การที่จำเลยยอมให้บุคคลทั่วไปนำรถยนต์มาจอดที่ลานจอดรถไม่ทำให้จำเลยหลุดพ้นจากหน้าที่

๑๕๗

- ที่ต้องดูแลรถที่ลูกค้าของจำเลยนำมาจอดในลานจอดรถของห้างสรรพสินค้า
- จำเลยจึงมีหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัยรถยนต์ของลูกค้าที่นำมาจอดในลานจอดรถของห้างสรรพสินค้าจำเลย

๑๕๘

- และรับฟังได้อีกว่าก่อนเกิดเหตุจำเลยได้จัดให้มีการแจกบัตรเข้าออกสำหรับรถยนต์ของลูกค้านำมาจอด
- แต่ขณะเกิดเหตุได้ยกเลิกการแจกบัตรเข้าออกและนำกล้องวงจรปิดมาติดตั้งบริเวณทางเข้าออกลานจอดรถแทน

๑๕๕

- ซึ่งการติดตั้งกล้องวงจรปิดก็เป็นเพียงอุปกรณ์บันทึกภาพรถยนต์เข้าออกเท่านั้น
- ดังนั้น จึงเท่ากับจำเลยงดเว้นหน้าที่ที่จะต้องดูแลรถยนต์ของลูกค้าโดยให้ลูกค้าต้องเสี่ยงภัยเอา

๒๐๐

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๑๕/๒๕๖๑

➤ มีหน้าที่ดูแลทรัพย์สินของผู้มา ห้างสรรพสินค้า

- จำเลยแบ่งพื้นที่บางส่วน ในห้างสรรพสินค้าให้
ธนาคาร ธ. เข้าประกอบกิจการธนาคารเพื่อเป็น
การจูงใจลูกค้าให้มาใช้บริการห้างสรรพสินค้าของ
จำเลย

๒๐๑

- ถือได้ว่าผู้เอาประกันภัยของ โจทก์ที่
เข้าไปใช้บริการธนาคาร ธ. เป็นลูกค้า
ที่ใช้บริการของห้างสรรพสินค้า
จำเลยด้วย

๒๐๒

- จำเลยต้องให้ความสำคัญด้านบริการ ทั้งเรื่องสินค้า ความปลอดภัยและความสะดวกสบายเพื่อสร้างความพึงพอใจ เป็นแรงจูงใจให้ลูกค้ามาซื้อสินค้า และใช้บริการ
- โดยเฉพาะการบริการเกี่ยวกับสถานที่จอดรถที่กว้างขวางมีปริมาณเพียงพอ

๒๐๓

- ย่อมส่งผลต่อการตัดสินใจของลูกค้าในการใช้บริการห้างสรรพสินค้าของจำเลย
- ดังนั้น จำเลยย่อมมีหน้าที่จัดการดูแลรักษาความปลอดภัยทรัพย์สินของผู้มาซื้อสินค้าหรือใช้บริการในห้างสรรพสินค้าของจำเลย

๒๐๖

- เมื่อจำเลยมิได้จัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัย คอยแจกบัตรและควบคุมดูแลการเข้าออกของรถยนต์ลูกค้า
- เป็นการเปิดโอกาสให้คนร้ายเข้ามาลักทรัพย์ของผู้เอาประกันภัย
- จึงถือว่าจำเลยกระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวัง

๒๐๓

- ถือว่าจำเลยกระทำละเมิดต่อผู้เอาประกันภัย (แม้ไม่ปรากฏว่าเคยกระทำครั้งก่อน ก็ถือว่าเป็นหน้าที่ของผู้ประกอบกิจการ เพื่อยกระดับมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคม)

๒๐๔

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕๐๘/๒๕๖๐

ลานจอดรถบริเวณตลาดใหญ่

- แตกต่างกับบุคคลที่เข้าไปใช้บริการในห้างสรรพสินค้าหรือศูนย์การค้า
- โดยนำรถยนต์เข้าไปจอดและเข้าไปซื้อสินค้าหรือบริการในฐานะลูกค้าของกิจการนั้น ๒๐๕

- ซึ่งแตกต่างกับบุคคลที่เข้ามาตลาด เพราะอาจจะเข้ามาเพื่อซื้อหรือขายในตลาดก็เป็นได้
- โดยมีรถยนต์เป็นพาหนะในการขนส่งซึ่งอาจจะแตกต่างกันไป

๒๑๐

- ส่วนสัญญาจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัย
ระบุเพียงแต่มีหน้าที่ดูแลเพื่อจัดระเบียบ
จราจรเท่านั้น
- จึงไม่ต้องรักษาความปลอดภัยแก่รถยนต์ที่
เข้ามาจอดภายในตลาด

๒๑๑

- ศาลฎีกายังวินิจฉัยต่อว่า ตลาดนั้นมีพื้นที่
ขนาดใหญ่และมีได้มีอาคารซึ่งเป็นลักษณะที่
จอดรถเหมือนห้างสรรพสินค้า
- ซึ่งใครจะนำรถมาจอดก็จอดได้ ไม่ได้จำกัด
หรือเฉพาะเจาะจงเหมือนห้างสรรพสินค้า

๒๑๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๔๑๖/๒๕๖๑

➤ ไม่มี รปภ.มาดูแลงาน

- แม้จำเลยที่ ๑ จะไม่ได้เป็นผู้จำหน่ายสินค้าหรือให้บริการต่างๆ ให้แก่ลูกค้าที่เข้ามาซื้อสินค้าหรือใช้บริการภายในศูนย์การค้าของจำเลยที่ ๑ โดยตรง
- แต่จำเลยที่ ๑ ในฐานะเป็นผู้ประกอบกิจการย่อมต้องให้ความสำคัญในด้านบริการต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องของการจราจรซึ่งมีผลโดยตรงต่อจำนวนลูกค้า

๒๑๓

- แม้จำเลยที่ ๑ จะไม่ได้แจกบัตรจอดรถ ไม่เรียกเก็บค่าบริการจอดรถ
- แต่จำเลยที่ ๑ ต้องคำนึงถึงและมีหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยของลูกค้าตามสินค้าควร
- มิใช่ปล่อยให้ลูกค้าผู้มาใช้บริการต้องเป็นฝ่ายระมัดระวังหรือเสี่ยงภัยเอาเอง

๒๑๔

- จำเลยที่ ๑ ว่าจ้างจำเลยที่ ๒ ดูแลรักษาทรัพย์สินของจำเลยที่ ๑
- แต่ไม่ได้ว่าจ้างให้ดูแลรักษาทรัพย์สินของลูกค้าทางเข้าและทางออกลานจอดรถไม่มีการมอบและคืนบัตรจอดรถ

๒๑๕

- ไม่มีพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำอยู่ คงมีแต่เพียงกล้องวงจรปิดติดตั้งไว้เพื่อบันทึกภาพรถเข้าและออก
- ซึ่งเห็นได้ว่าไม่สามารถป้องกัน ระวังหรือยับยั้งการโจรกรรมรถยนต์ได้

๒๑๖

- ถือว่าจำเลยที่ ๑ ปล่อยประละเลย งคเว้น ไม่ สอดส่อง ตรวจตรา ดูแลรักษาความปลอดภัย บริเวณลานจอดรถตามหน้าที่ตามสมควร
- เป็นเหตุให้รถยนต์ซึ่งจอดอยู่ในลานจอดรถ ศูนย์การค้าของจำเลยที่ ๑ สูญหายไป เป็น การกระทำละเมิด

๒๑๓

๑๕. หน้าที่ที่เกิดจากการกระทำครั้งก่อน ของตน

- การละเว้นต้องเป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย
- การละเว้นที่จะเป็นละเมิด ความเสียหาย ต้องเกิดจากการละเว้น

๒๑๔

- หากความเสียหายเกิดจากเหตุอื่น
- แม้จะมีการละเว้นต่อหน้าที่เมื่อความเสียหายนั้นมิใช่เกิดจากการละเว้น ก็ไม่เป็นละเมิด

๒๑๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๕๖/๒๕๒๓

➤ ครูไม่มีหน้าที่เฝ้ายาม ไม่มาอยู่เวร
ไม่ผิด

- ครูไม่ได้มาอยู่เวรตามหน้าที่
- มีคนร้ายเข้ามาลักทรัพย์
- ก็ไม่มีหน้าที่เป็นคนยามคอยตรวจตรา
เฝ้าขโมย

๒๒๐

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๐/๒๕๓๔

ตำรวจไม่อยู่ตามกำหนด ไม่มีการจัดเวรแทน ของหาย เป็นละเมิด

- วันเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ มีหน้าที่อยู่เวรยาม แต่ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดนครพนมสั่งให้จำเลยที่ ๑ ไปราชการที่กรุงเทพฯ

๒๒๑

- จำเลยที่ ๑ จึงไปราชการโดยไม่แจ้งให้จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นหัวหน้าเวรทราบ
- ตามที่ระเบียบ ซึ่งกำหนดว่า ผู้ใดไม่สามารถอยู่เวรวันใดได้ให้แจ้งให้ทราบ
- จึงไม่มีการจัดเวรยามอยู่รักษาการณ์ เป็นเหตุให้ทรัพย์สินของโจทก์ถูกคนร้ายลักไป

๒๒๒

- การที่จำเลยที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ที่ต้องมีตามที่กำหนดไว้โดยไม่บอกกล่าวให้จำเลยที่ ๒ จัดเวรยามตามกำหนด
- จึงเป็นเหตุโดยตรงต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นของโจทก์
- ต้องถือว่าจำเลยที่ ๑ ได้ทำละเมิดต่อโจทก์

๒๒๓

- ตามระเบียบของตำรวจกำหนดไว้ว่าหากตำรวจคนใดมีภารกิจหน้าที่ไม่สามารถมาอยู่เวรยามได้ต้องแจ้งให้หัวหน้าที่รับผิดชอบทราบ
- เพื่อให้หัวหน้าจัดตำรวจอื่นมาอยู่เวรยามแทน

๒๒๔

- คั้งนั้นการที่ตำรวจละเลยหน้าที่โดยไม่ได้บอกให้หัวหน้าทราบจึงถือว่าเป็นเหตุโดยตรง
- ความเสียหายโดยตรงที่เกิดจากการไม่อยู่เวรถือว่าเป็นการงดเว้นหน้าที่ตามระเบียบที่ตัวเองต้องปฏิบัติ

๒๒๕

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๗๗/๒๕๖๒

➤ นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร รักษาทรัพย์สินส่วนกลาง มีคนร้ายมาลักตู้เซฟที่ไม่ใหญ่มากเอาออกไปได้ รปภ.ไม่เห็น ไม่ใช้การประมาท

- พระราชบัญญัติจัดสรรที่ดิน พ.ศ.๒๕๔๓ ได้บัญญัติให้นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรดูแลและจัดการทรัพย์สินส่วนกลางต่างๆ

๒๒๖

- โดยจัดการเกี่ยวกับสาธารณูปโภคส่วนรวม
ค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาค่าบริการสาธารณะ
ต่างๆ รวมทั้งดูแลรักษาความปลอดภัยในสิ่ง
ต่างๆ
- เกี่ยวกับทรัพย์สินส่วนกลางไม่รวมถึง
ทรัพย์สินส่วนบุคคล

๒๒๓

- อันหมายถึง บ้านแต่ละหลังในหมู่บ้านนั้น
ส่วนการรักษาความปลอดภัยในหมู่บ้าน
จัดสรร
- เช่น การเข้าออกหมู่บ้านจัดสรรมีพนักงาน
รักษาความปลอดภัยดูแลความเรียบร้อย

๒๒๔

- มีหน้าที่ตรวจตราบุคคลและรถยนต์เข้าออก ตรวจสอบสตีกเกอร์ที่ติดรถยนต์ การแลกบัตรเข้าออก
- หรือการตรวจสอบทรัพย์สินที่คนเข้าออกอย่างผิดปกติ รวมทั้งตรวจตราถนนหนทางในบริเวณหมู่บ้านจัดสรรว่ามีสิ่งแปลกปลอม

๒๒๘

- หรือบุคคลภายนอกที่มีสิ่งแปลกปลอม
- หรือบุคคลภายนอกที่อาจเป็นมิจฉาชีพ เข้ามารบกวนเพื่อประสงค์ร้ายในหมู่บ้านจัดสรร
- เพื่อรักษาทรัพย์สินส่วนกลาง

๒๓๐

- ซึ่งเป็นไปตามกฎระเบียบที่หมู่บ้านจัดสรร กำหนดไว้ซึ่งเป็นมาตรการรักษาความปลอดภัยหรือความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านจัดสรรหา

๒๓๑

- ได้มีความหมายครอบคลุมไปถึงการรักษาความปลอดภัยแก่ทรัพย์สินส่วนบุคคลซึ่งเป็นทรัพย์สินภายในบ้านของโจทก์ไม่

๒๓๒

- ทั้งไม่ปรากฏว่ามีสิ่งผิดปกติที่
เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยเกิดขึ้นต่อ
ทรัพย์สินของนิติบุคคลถึงขนาด
ร้ายแรงแล้วไปกระทบกับทรัพย์สิน
ส่วนตัวของโจทก์

๒๓๓

- โดยจำเลยที่ ๑ หรือพนักงานรักษา
ความปลอดภัยของจำเลยที่ ๒.
ปล่อยปละละเลย

๒๓๔

- เช่น บ้านของโจทก์ถูกทុบทำลายบานประตูหน้าต่างยังสังเกตเห็นได้ชัดแล้วไม่เข้าไปตรวจตราดูแลหรือแจ้งแก่เจ้าของบ้าน
- หรือตู้เซพของโจทก์มีขนาดใหญ่และขนใส่รถมาด้วยสังเกตเห็นได้ง่าย

๒๓๕

- โดยที่พนักงานรักษาความปลอดภัยเห็นแล้วไม่ตรวจสอบ
- และไม่ทักท้วง ซึ่งตู้เซพของโจทก์มีขนาดใหญ่โตมากนักและสามารถนำมาใส่ท้ายรถได้

๒๓๖

- หากรถยนต์มีสติ๊กเกอร์ของหมู่บ้านจัดสรรก็ไม่จำเป็นต้องตรวจสอบสิ่งของภายในรถยนต์ที่เข้าออก
- ดังนั้น รถยนต์ของคนร้ายจึงอาจเป็นรถที่ได้รับอนุญาตเข้าออกหมู่บ้านจัดสรรได้

๒๓๖

- พนักงานรักษาความปลอดภัยในหมู่บ้านจึงไม่เห็นและตรวจสอบได้
- เมื่อไม่ปรากฏว่าทรัพย์สินของโจทก์ที่ถูกคนร้ายรักไปนั้นนำออกจากหมู่บ้านจัดสรร

๒๓๘

- เป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของจำเลยทั้งสองแล้ว
- จำเลยทั้งสองจึงไม่ต้องรับผิดชอบ

๒๓๕

ผู้ที่ให้บริการทางด้านสระน้ำมีหน้าที่รักษาความปลอดภัยให้แก่ผู้มาใช้สระน้ำ ต้องมีเครื่องอุปกรณ์ในการช่วยชีวิตมีไลฟ์การ์ดดูแลให้ความปลอดภัยกับผู้มาใช้บริการ ถ้าไม่ได้เตรียม ๒ สิ่งนี้ไว้แล้วก็มีผู้ไปใช้สระน้ำจนน้ำจนถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตราย

๒๔๐

ถือว่า มีหน้าที่ที่จะต้องอำนวยความสะดวกในเรื่องของการรักษาความปลอดภัยในการบริหารจัดการสระน้ำ ซึ่งในแต่ละสถานที่ก็อาจจะมีข้อกำหนดหรือระเบียบของกฎหมายในการบริหารจัดการสระน้ำที่แตกต่างกันไป ถ้าไม่ปฏิบัติตามก็ถือว่าบกพร่องต่อหน้าที่

๒๔๑

บางแห่งอาจไม่มีระเบียบในเรื่องการรักษาความปลอดภัยสระน้ำ แม้ไม่มีระเบียบแต่ก็มีมาตรฐานวิชาชีพหรือหน้าที่โดยปกติในการที่จะอำนวยความสะดวกกับชีวิตของคนที่มาใช้บริการ เช่น

๒๔๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๑/๒๕๓๖

- การที่จำเลยที่ ๑ ไม่เตรียมพนักงานประจำ
สระว่ายน้ำไว้คอยช่วยเหลือผู้ใช้บริการสระน้ำ
ของจำเลยที่ ๑

๒๔๓

- จำเลยที่ ๑ กับไม่ได้เตรียมอุปกรณ์การ
ช่วยชีวิตผู้ใช้สระน้ำในทันทีทันใดที่เกิดจาก
การช็อคหรือจมน้ำ
- เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อของจำเลย
ที่ ๑ เป็นให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย

๒๔๔

- แม้จำเลยที่ ๑ จะได้ปิดประกาศไว้ที่สาธารณะว่าจำเลยที่ ๑ จะไม่รับผิดชอบใดๆ เกี่ยวกับชีวิตและทรัพย์สินของผู้มาใช้บริการ
- ประกาศดังกล่าวก็ไม่ทำให้เป็นข้อแก้ตัวที่จำเลยที่ ๑ พ้นความรับผิด

๒๔๕

- จำเลยที่ ๑ จึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์

๒๔๖

- คำพิพากษานี้เห็นว่า ผู้ให้บริการสระว่ายน้ำมีหน้าที่จะต้องจัดเตรียมไลฟ์การ์ดและอุปกรณ์ช่วยเหลือชีวิตในกรณีฉุกเฉิน อาจเป็นชุดปฐมพยาบาลหรืออะไรก็ได้

๒๔๓

- การที่ไม่จัดเตรียมในเรื่องนี้ถือว่าการละเว้นหน้าที่ในการที่ประกอบอาชีพให้บริการสระว่ายน้ำ
- และแม้จะปิดประกาศไว้ก็เป็นประกาศที่ปิดไว้ฝ่ายเดียว ไม่ทำให้พ้นจากความผิดได้

๒๔๔

- นอกจากนี้ตาม พ.ร.บ. ข้อสัญญาว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม
- ถือว่าประกาศที่ติดไว้เป็นการยกเว้นหน้าที่ในการให้บริการสรรหน้าที่จะต้องดูแลรักษาความปลอดภัยให้กับคนมาว่ายนํ้าขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีก็ตกเป็นโมฆะ

๒๔๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๕๕/๒๕๔๖

- จำเลยที่ ๑ เป็นผู้รับเหมาก่อสร้างสะพานมีหน้าที่ต้องติดตั้งเครื่องหมายแสดงให้เห็นชัดเจนเพื่อความปลอดภัยของผู้ใช้ถนน

๒๕๐

- แต่กลับละเลยไม่ติดตั้งเครื่องหมายดังกล่าว
- ถือว่าจำเลยที่ ๑ ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง
- แม้ผู้ตายจะขับรถจักรยานยนต์ด้วยความเร็วสูง

rowpixel

๒๕๑

- แต่หากมีเครื่องหมายเตือนผู้ตายสามารถเห็นและชะลอความเร็วของรถได้ทันและจะไม่ชนที่ระบายน้ำคอนกรีต
- เหตุที่เกิดขึ้นจึงเป็นเพราะความประมาทของจำเลยที่ ๑ มากกว่า

rowpixel

๒๕๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๔๓๔-๓๔๔๐/๒๕๕๗

- จำเลยที่ ๓ เป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่ดำเนินกิจการการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

๒๕๓

- การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำและทางระบายน้ำ การขนส่ง การจัดให้มีและควบคุมตลาดท่าเรือ ท่าข้ามและที่จอดรถ การควบคุมความปลอดภัย

- ความเป็นระเบียบเรียบร้อยและการอนามัยในโรงแรมสรรพ และสาธารณสถานอื่นๆ

๒๕๔

- ตาม พ.ร.บ.ระเบียบบริหารราชการ
กรุงเทพมหานคร พ.ศ.๒๕๒๘ มาตรา ๘๕
(๓) (๖) (๘) (๙) และ (๒๐)
- แม้จะให้จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นเอกชนเช่าเมื่อสิ้นสุด
สัญญาเช่าจำเลยที่ ๑ ยังไม่ได้ส่งมอบท่าเทียบ
เรือให้แก่จำเลยที่ ๓ ก็ตาม

๒๕๕

- จำเลยที่ ๓ มีหน้าที่ในการป้องกันและบรรเทา
สาธารณภัย รวมทั้งควบคุมความปลอดภัย
และความเป็นระเบียบเรียบร้อยให้แก่
ประชาชนผู้มาใช้ท่าเทียบเรือและ โป๊ะเทียบเรือ
ซึ่งเป็นหน้าที่โดยตรง

๒๕๖

- ตามกฎหมาย การปิดป้ายประกาศไว้เพียงอย่างเดียวย่อมไม่อาจป้องกันและควบคุมประชาชนจำนวนมากที่ต้องการใช้บริการเร็วคว่นไม่ให้ลงไปอยู่บน ไข่เห็บเหือได้
- จำเลยที่ ๓ จึงไม่อาจอ้างการปิดป้ายประกาศดังกล่าวเป็นข้อแก้ตัวให้พ้นความผิดได้

๒๕๗

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๑๕๗๑/๒๕๑๗

- โจทก์จำเลยสมรสกันตามประเพณีและตกลงกันว่าหากจำเลยสำเร็จการศึกษาแล้วจำเลยจะไปจดทะเบียนสมรสกับ โจทก์

๒๕๘

- แต่เมื่อจำเลยสำเร็จการศึกษาแล้ว จำเลยไม่ยอมไปจดทะเบียนสมรสกับโจทก์นั้น
- การที่โจทก์ต้องสูญเสียความเป็นสาวและอยู่กินนั้นสามมีภริยากับจำเลย โดยไม่จดทะเบียนสมรสกัน

๒๕๕

- เกิดจากความสมัครใจของโจทก์มิใช่เกิดจากการกระทำละเมิดของจำเลย
- การที่จำเลยไม่ยอมจดทะเบียนสมรสกับโจทก์ก็มิใช่เป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์หรือเป็นการใช้สิทธิซึ่งมีแต่จะให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์

๒๖๐

ตามป.พ.พ.มาตรา ๔๒๐, ๔๒๑, จำเลยไม่ต้อง
ใช้ค่าสินไหมทดแทนให้โจทก์

๒๖๑

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๕/๒๕๓๒

- การเรียกค่าทดแทนเนื่องจากผิดสัญญาหรือ
ข้อตกลงเกี่ยวกับการสมรส

๒๖๒

- นั้น ป.พ.พ. มาตรา ๑๔๓๘ บัญญัติไว้เป็น พิเศษให้เรียกได้เฉพาะกรณีที่มีการหมั้น เท่านั้น
- เมื่อโจทก์จำเลยตกลงจะสมรสกัน โดยไม่มีการ หมั้นจึงนอกขอบเขตที่กฎหมายรับรอง

๒๖๓

- แม้จำเลยไม่ปฏิบัติตามที่ตกลงกันไว้ โจทก์ก็ เรียกค่าทดแทนไม่ได้
- การที่โจทก์ต้องใช้จ่ายในการเตรียมการสมรส ต้องเสียพรหมจารีให้แก่จำเลย และอยู่กิน ร่วมกันฉันสามีภริยากับจำเลย

๒๖๔

- โดยจำเลยไม่ยอมจดทะเบียนสมรสกับโจทก์
เกิดจากความสมัครใจของโจทก์
- ไม่เป็นเหตุที่จะถือว่าจำเลยกระทำละเมิดต่อ
โจทก์ จำเลยจึงไม่ต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน
ให้แก่โจทก์

๒๖๕

Case Study 1

- ให้ศึกษาว่า
- เจ้าพนักงานตำรวจพบเห็นหญิงคนหนึ่งที่ใช้บริการที่ห้างสรรพสินค้า โดยไม่สวม
หน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้าในสถานการณ์
ที่รัฐบาลประกาศให้ พรก ฉุกเฉิน โดยผู้ว่า
ราชการแต่ละจังหวัดได้ออกประกาศให้ทุกคน
สวมหน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้าก่อนออก
จากบ้าน

๒๖๖

Case Study 1

- เจ้าพนักงานตำรวจก็เพิกเฉยไม่ดำเนินการอย่างใด
- ท่านเห็นว่า การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเพิกเฉยไม่จับกุมหญิงดังกล่าว เป็นการกระทำที่เป็นละเมิดหรือไม่ อย่างไร ให้อธิบาย

๒๖๓

Case Study 2

- ได้มีบุคคลนำปืนเข้าไปกราบยิงผู้ใช้บริการในห้างสรรพสินค้า โดยห้างสรรพสินค้าไม่ได้จัดให้มีเครื่องตรวจอาวุธ และพนักงานรักษาความปลอดภัยที่จะป้องกันมิให้มีคนพกพาอาวุธเข้าไปในห้าง
- หลังเกิดเหตุ ห้างได้จัดเครื่องตรวจอาวุธ และมีพนักงานรักษาความปลอดภัยที่จะสกัดบุคคลที่ผ่านเครื่องตรวจอาวุธ แล้วได้ยื่นเสียชีวิตสูญญาน

๒๖๔

Case Study 2

- ต่อมา ห้างได้ได้ยกเลิกเครื่องตรวจอาวุธและพนักงานรักษาความปลอดภัยดังกล่าว แล้วมี นาย ก นำอาวุธปืนเข้าไปในห้างแล้วไปยังคนในร้านแห่งหนึ่งและยังยิงถูกลูกค้าคนอื่นได้
- ให้วินิจฉัยว่า ห้างต้องรับผิดชอบหรือไม่ เพราะเหตุใด

๒๖๕